

70. Nígbà tí ó rí i pé wọn kò fi ọwọ̀ kàn án, kò mọ (irú èdà) tí wọn jẹ, èrùu wọn sì bà á. Wọn wí pé: Má ẹ̀ bẹ̀rù. Dájúdájú àwọn ènìyàn-an Luutu ni (Allaahu) rán wa sí.

71. Ìyàwóo rẹ̀ sì wà ní idúró, ó sì rẹ̀rìn ín. Àwà sì fún un ní irò idúnnú (pé yóò bí ọmọ tí orúkọọ rẹ̀ yóò máa jẹ) Is-haaku, lẹ̀yìn nàà Is-haaku (yóò bí) Yahkuubu.

72. Ó wí pé: Ó mà ẹ̀ ní araà mi o! Njẹ̀ èmí yóò bímọ̀ lẹ̀yìn ìgbà tí mo ti di ogbó tí ọkọọ mi yíi sì ti di arúgbó kùjókùjọ? Dájúdájú ohun iyanu ni èyí jẹ.

73. Wọn wí pé: Ìwọ ń sèèmọ̀ nípaa àṣẹ Allaahu ni? Àánú un Allaahu àti àwọn ibùkún-un Rẹ̀ kí ó máa bá yín, èyìn ará ilé yíi. Dájúdájú Òun (Allaahu) ni ọpẹ̀ tó sí jùlọ, Ológo jùlọ.

74. Nígbà tí ifòyà kúrò lára Ibraahiimu tí irò idúnnú sì wáá bá a, ó bẹ̀rẹ̀sí níi jìyàn pẹ̀lúu (àwọn òjísẹ́) Wa lórí àwọn ènìyàn-an Luutu.

75. Dájúdájú Ibraahiimu jẹ olùfaradà, olójúàànú, olùṣérípàdà (sí ọ̀dọ̀ Allaahu).

76. Ìwọ Ibraahiimu, kúrò nídií èyíi, dájúdájú àṣẹ Olúwaa rẹ̀ ti dé, àti pé dájúdájú àwọn wònyẹn ni iya tí kò ẹ́ẹ̀ dápàdà yóò wáá bá.

77. Nígbà tí àwọn òjísẹ́ Wa dé ọ̀dọ̀ Luutu, ó banújẹ̀ nítorí wọn, ó sì rí i pé kò sí ìrànlowọ̀ kan tí òun lè ẹ̀ fún wọn. Ó wí pé: Òní yíi ni ọjọ̀ líle.

78. Àwọn ènìyàn-an rẹ̀ sì wáá bá a, wọn sàré sí ọ̀dọ̀ rẹ̀. Látí èyìn wá ni wọn tí ń ẹ̀ àwọn isẹ̀ búburú. Ó wí pé: Èyìn ènìyàn an mi, àwọn ọmọ̀binrin-in mi ni wònyíi, àwọn ni wọn jẹ̀ ètò jùlọ̀ fún yín, nítorí nàà, ẹ̀ páyàa Allaahu, ẹ̀ má ẹ̀ dójú tí mí lójú àwọn àlejòò mi. Ẹ̀ kò sí ọkúnrin kan tí ó mọ̀ nìkan ti ó tọ̀ nínú un yín ni?

فَلَمَّا رَأَىٰ أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ۖ قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ

لُوطٍ ۖ وَامْرَأَتُهُ قَابِئَةُ فَضَحِكَتْ فَلَبَّسَتْهَا

بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءَ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ۖ قَالَتْ

يَوَيْلَتَىٰ أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا ۚ

إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ۖ قَالُوا أَتَعْجَبِينَ

مِنْ أَمْرِ اللَّهِ ۚ رَحِمْتُ اللَّهُ وَبَرَكَتُهُ ۚ عَلَيْكُمْ أَهْلَ

الْبَيْتِ ۚ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ۖ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ

إِبْرَاهِيمَ الرُّوحُ وَجَاءَتْهُ الْبَشَرَىٰ مُجْتَدِلًا فِي قَوْمٍ

لُوطٍ ۖ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّهٌ مُّنِيبٌ ۖ

يَتَابَرَّهِمْ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا ۚ إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ

رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ عَادَابُ غَيْرِ مُرْدُودٍ ۖ وَلَمَّا

جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سَيَّءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا

وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ۖ وَجَاءَهُ قَوْمُهُ

يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ ۚ

قَالَ يَنْقَوْمُ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا

اللَّهَ وَلَا تُخْزَوْنَ فِي ضَيْفِي ۚ أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ

رَشِيدٌ ۖ